

פחד דוד

פרשת
מטות-מסעי

כ"ה תמוז
תשע"ז

879

י"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א

בן הצדיק המלוכ"ן רבי **מושה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי **חיים פינטו** זיע"א

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

משכיל לדוד

החיים דומים למסע

תמיד את יום המוות ויקבור את תאוותיו שאין בהם אלא תועלת קטנה ורגעית, וזהו בבחינת קברות התאוה. וזהו הענין שכתבה התורה שבאותה שעה המצריים היו עסוקים בלקבור את מתייהם, לומר לך שכאשר בני ישראל נסעו ממצרים נסעו המה מתוך דעה ומחשבה לקבל את התורה, וטרם צאתם מארץ זימה ותועבה קברו בה את מתייהם שהם הבלי העולם הזה. ובכדי להיות נעזרים להתגבר על יצרם הרע דאגו לשנן במוחם את הנאמר (אבות ג, א) - דע מאין באת ולאן אתה הולך ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון ביום המיתה.

'מאין באת' פירושו, שהיו עבדים לפרעה בעבודת פרך בחומר ובלבנים ובכל עבודת השדה, וכל כך עינו אותם המצרים עד שנשכח מהם מהי חירותו של האדם, ועתה גבר חסדו של ה' עליהם והם זוכים להשתחרר ולהיגאל מעבודת החרות.

'לאן אתה הולך' פירושו, שהם הולכים עכשיו לקבל את התורה, שלולא כוונת ה' להעניק להם את התורה הקדושה לא היו זכאים להיגאל כלל, שאך פסע קטן הפריד בינם לבין שער נ' של הטומאה שממנו אין תקומה.

ולפני מי הם עתידים ליתן דין וחשבון ביום פקודה - לפני הקב"ה, שאם לא יסתכלו על ג' דברים אלו, עלולים הם בסופו של דבר לתת את הדין על כך, כפי שמצינו שבמכת חושך מתו רבים מבני ישראל כיון שלא רצו להסתכל על ג' דברים אלו שבכוחם להציל את האדם מן העבירה.

ונראה להוסיף על דרך הרמז, שכל חייו של היהודי הם בבחינת סיפור מסע אחד ארוך כאשר כל מעשה מתפרש על פי התוצאה כמסע טוב או כמסע רע חלילה. אם האדם הולך בדרך הטוב ומרבה בלימוד התורה וקיום מצוותיה, הרי נחשב לו שהוא עסוק במסע טוב ונעלה, אך אם האדם בוחר בדרך החומריות וההבלים, הרי נחשב לו שהוא עסוק במסע רע וקלוקל.

והמוסר שיש ללמוד מפרשה זו הוא שבהיות ועם ישראל פגמו בתורה בהיותם במדבר, נגזר עליהם ארבעים שנה של מסעות וחניות במדבר. ורמז בדבר ראשי התיבות של פרשות מטות - מסעי הינם מ"מ, ומשמע שמכיון שפגמו בתורה שניתנה בארבעים יום וארבעים לילה נגזר עליהם לנוע ארבעים שנה במדבר. ואם ניקח את המילה מסעי ונחלקה לשנים נקבל מס-עי, ופירושו שעל ידי שעם ישראל החסירו מן התורה שניתנה בארבעים יום וארבעים לילה העולים בגימטריא כנגד ע"י, ניתן כוח לס"מ ולקליפה להמשיך ולהפריע להם בעבודת ה' עד שגזרה עליהם גלות.

וכל רצונו של ה' יתברך שבני ישראל יישארו עם קדוש ויהיה מחניהם קדוש בכל מסעם וחנייתם עד שיכנסו לארץ הקודש, ושם יתקדשו יותר ויותר עד שיהיו "עם לבדד ישכון ובגויים לא יתחשב" (במדבר כג, ט). והמתבונן יראה שסופי התיבות של הפרשיות מטות מסעי הינם ת"י העולים בגימטריא כנגד המילה קדוש, ומשמע שעל ידי לימוד התורה וקיום מצוותיה יתעלו ויתקדשו להיות מחנה קדוש לה' בבחינת (דברים כג, טו) "והיה מחניך קדוש".

"אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאותם ביד משה ואהרן" (במדבר לג, א)

מצינו שהתורה כותבת ומפרטת את כל מסעותיהם של בני ישראל מיום צאתם ממצרים עד כניסתם לארץ ישראל. ויש להבין מפני מה האריכה התורה ופירטה לנו את כל המסעות והחניות שהיו לעם ישראל במדבר, ומהי התועלת היכולה לצמוח לנו מענין המסעות.

ונראה לבאר בדרך המוסר, שעל האדם להכיר ולדעת את תכליתו בעולמו וסיבת בואו לעולם מתחילתו ועד סופו. ומה חבל שרבים הם האנשים המבזבזים זמנם להבל ולריק, שיפה שעה אחת בתשובה ובמעשים טובים בעולם הזה מכל חיי עולם הבא. וכאשר האדם עובד את הבורא ברוך הוא בעולם הזה, הרי שיזכה הוא להרבה קורת רוח בעולם הבא.

והנה מה שפירטה התורה את מסעי בני ישראל במדבר, ללמדך שעיקר יציאתם של ישראל ממצרים הוא בכדי לבוא לידי חניה סופית בכניסתם לארץ, שהרי ארץ ישראל היא התחנה האחרונה במסעי עם ישראל, ולאחריה אין להם שום מסעות נוספים, אך תנאי יש בדבר שיהיו עסוקים בתורה ובמצוות ובכללם מצוות התלויות בארץ. ויש לומר שהקב"ה נתן לבניו להרגיש את צער המסעות והחניות במדבר כדי שידעו להעריך את החניה הסופית שעתידה להיות להם בארץ זבת חלב ודבש. וכאשר עם ישראל יבואו אל המנוחה והנחלה לאחר כל התלאות והמסעות שהיו מנת חלקם במדבר, יגיעו המה לידי הכרה ברורה עד כמה חבל להם להיות גולים מן הארץ, כי הגלות מהארץ קשה וכואבת פי כמה מן החניות והמסעות שהיו על פי ה' במדבר, שהרי עם כל הטרחה במסעותיהם במדבר הרי שיזכו שעניי הכבוד יקיפו אותם, מן ירד להם מהשמים ובאר מרים ליוותה אותם בכל דרכם. ולמרות שהקב"ה סופף תחת צילו את עם ישראל בהיותם במדבר, היתה להם תלאה וטלטול הדרך, שלעיתים היו חונים ומיד היה הענן מתרומם לרמוז להם שעליהם לפרק אהליהם ולארוז מטלטליהם ולהמשיך במסעם, אך אין לדמות ולהשוות את טלטול הדרך והצער שהיה בחלקם של ישראל במדבר, לצער שעלול להיגרם להם באם לא ישמעו בקול ה' ויאצלו לגלות מעל אדמתם ולראות חס ושלום את חורבנה.

ומעתה מבואר מה שכתבה התורה שמצרים מקברים את מתייהם, והוא כדי לרמוז שהעולם הזה הוא בבחינת ארץ מצרים, על כן התורה נותנת עצה לאדם שבבואו לעולם הזה המלא בהבלי עולם ויצר הרע גדול בו עד מאוד, שינסה בכל כוחו להתגבר על יצרו הרע, וכך יזכה לצאת משעבוד מצרים - משעבוד הבלי העולם הזה. ויש לו לאדם לעסוק כל ימיו בדברי התורה הקדושה הנקראת מסע, כפי שמסביב האור החיים הקדוש על הפסוק (שמות יט, ב) "ויסעו מרפידיים" שעם ישראל נסעו מרפיון התורה וקיבלו על עצמם לעסוק בתורה. ועל האדם להיות תמיד בבחינת נוסע בתורה והולך מחיל אל חיל, וגם כאשר הוא נח תתיה זו מנוחה בכדי לצבור כוחות חדשים להמשיך ההתעלות בתורה ובמצוות.

ובכדי שהאדם יוכל לנסוע ולעלות מחיל אל חיל, עליו לזכור

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

7:24 | 7:16 | 7:23 | 7:08 **הדלקת נרות**

8:25 | 8:27 | 8:26 | 8:23 **מוצאי שבת**

8:58 | 9:01 | 8:57 | 9:00 **רבינו תם**

המולד: בליל שני בשעה 10 ו-14 חלקים ראש חודש מנחם אב: יום שני

הילולא דצדיקיא

כח - רבי יוסף שלום אלישיב

כט - רבי שלמה יצחקי

א - אהרן הכהן

ב - רבי אהרון תאומים

ג - רבי שמשון מאוסטרופולי

ד - הרמ"ע מפאנו

ה - רבי יצחק לוריא אשכנזי האר"י ז"ל

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

המכתב שהגיע מאמריקה

"והקרתם לכם ערים ערי מקלט תהינה ונס

שמה רוצח מכה נפש בשגגה" (במדבר לה, יא)

מפסוק זה לומד בעל חידושי הר"ם כיצד יש לנהוג עם אדם שנכשל בעבירה חמורה, וכעת הריהו נרדף, ונפשו מרה עליו על שהרג נפש בשוגג, וכאלו אינו מוצא לו מקום בעולם. שאז מאיר לו הקב"ה פנים ואומר לו "ושמתי לך מקום" - עדיין לא אבדה תקותך. יש לך אכסניה בה תנצל מרודפי נפשך.

ובדרך זו גם עלינו לנהוג: לתת סיכוי ותקוה טובה לחוטאים. לא להתייאש מהם, לא להרחיקם ולעזובם בדרכם הקלוקלת. אלא לקרבם, להדריכם ולכוון להם את הדרך העולה בית ה'.

מסירותו ואהבתו של ראש ישיבת 'שארית יוסף' הגאון רבי ניסים טולידאנו זצ"ל, לתלמידיו, היו לשם דבר, כאהבת אב לבניו.

בראשית ימיה של הישיבה, הגיע בחור שהתגורר ליד קיסריה ובא מבית שאינו חרדי. הוא לא הגיע מתוך רצון מוחלט להימנות על אצולת בני התורה, וכל העת התלבט האם להמשיך בישיבה או ללכת לצבא. לבסוף החליט לקום ולעזוב את הישיבה. הוא הודיע זאת למשגיח, ולמחרת בבוקר יצא מהישיבה ובידו המזוודה.

בצאתו את מפתח הישיבה הוא פגש בדורך שנכנס באותו רגע כדי להביא מכתבים. הבחור הסתקן: "אולי יש מכתב בשבילי?" הדורך נתן לו את הערימה ופתאום כן! הוא מצא מכתב שממוען אליו. היה זה מאת... ראש הישיבה רבי ניסים טולידאנו ששהה אז באמריקה למען הישיבה.

הבחור לקח את המכתב והתקדם לתחנה. כאשר הגיע לתחנה קרא את המכתב:

"ידידי, אהובי, חביבי, יקירי... כך היה הפתיח למכתב שכולו אכפתיות לתלמיד. "מה שלומך? אני דואג לך וחושב עליך מרחוק. אני יודע אלו ניסיונות אתה עובר ובטוח שקשה לך... ועוד כהנה וכהנה מילים אכפתיות ומתעניינות הפורטות על נימי הלב.

הבחור נדהם למקרא המכתב. המילים המרגשות רצדו מול עיניו הדומעות ואז אמר לעצמו: "בכזה ראש ישיבה זכית? אם כן אני חוזר!" הוא חזר לישיבה והמשיח שכבר השלים עם עזיבתו התפלא לראותו... במקום להסביר, הראה לו הבחור את המכתב שהיה בשבילו כמים קרים על נפש עייפה.

בעקבות המכתב הזה, נשאר גם אחיו של הבחור בישיבה. וגם שתי אחיותיו נישאו לבחורים מהישיבה! ארבעה בתים ניצלו בזכות מכתב אחד של ראש הישיבה שהגיע אל הבחור במועד הנכון.

אפשר להקדים את הישועה!

אישה שזיווגה התעכב, באה לפני בבקשה שאברך אותה בזכות אבותי הקדושים שתמצא את בן זוגה הראוי לה. ברכתי אותה כפי בקשתה שהקב"ה יאיר את עיניה למצוא את בן זוגה והיא תזכה להינשא כדת וכדין.

אך משמים רצו אחרת.

האישה לא הצליחה למצוא את זיווגה במשך שנים רבות, אך למרות זאת היא לא התייאשה ובאה לפניי שוב ושוב בבקשה שאעניק לה ברכה נוספת בזכות אבותי הצדיקים.

בכל פעם שהייתה באה לפניי הייתי מברך אותה מחדש שתזכה להקים את ביתה במהרה, ובנוסף הייתי נוהג לצייד אותה בקמעות של ברכות.

מובן שלא השתמשתי חלילה בקמעות של שמות הקודש, אלא כל 'קמעות' היו פתקאות בהן העליתי על גבי הכתב את הברכות. וביקשתי מאותה אישה שכאשר תמצא את זיווגה - תשיב לי את אותן הברכות הכתובות שנתתי לה.

באחד הימים בהיותי בפרו באה לפניי האישה הבודדה שוב כשהיא בוכה מרה על בדידותה.

כשראיתי שקצרה ידי מלהושיע אותה הרגשתי בוושה גדולה מפניה, ולפיכך אמרתי לה שמאחר ואני מרגיש

שמשמים מונעים ממני לעזור לה - על כן החלטתי להעניק לה את המשקפיים שלי, ואני מבקש ממנה שתבוא לפני בפעם הבאה רק עם חתנה! ועד ליום מאושר זה איני רוצה לראותה, כיון שאני חש שאין בידי לסייע לה.

האישה שמעה את דבריי, נטלה את המשקפיים ויצאה מחדרי שבורה ורוצצה. הייאוש החל לחדור ולכרסם בלבה שכנראה נגזר עליה להישאר רווקה כל ימי חייה, ועד יומה האחרון היא תאלץ לחיות בבדידות נוראה זו.

אולם להפתעתי המרובה, כעבור זמן לא רב שבה אליי האישה מחויכת ושמחה ובידיה המשקפיים!

כשהגישה לי אותן, היא סיפרה מאושרת שזכתה בשעה טובה למצוא את בן זוגה, ולפיכך היא שמחה להשיב לי את הפיקדון שהפקדתי בידיה.

"עלייך ללמוד מישועתך הפלאית עד כמה רב כוחה של האמונה בקדוש ברוך הוא, אמרתי לה. הנה, רק כאשר האמנת בה' יתברך שהוא לבדו יושיע אותך ממצב העגום ופסקת לתלות את תקוותך בברכות שונות ובשאר גורמים חיצוניים - רק במצב אמונה זה זכית להיוושע! וייתכן מאד שאם היית חשה את תחושת ה"אין עוד מלבדו" כבר כמה שנים קודם לכן - היית זוכה להיוושע כבר אז!" כך אמרתי לה, והוספתי את ברכתי לבנין עדי עד.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "שמעו דבר ה'" (ירמיהו ב)

הקשר לפרשה: הפטרה זו היא הפטרה השניה מתוך שלשת הפטרות שתיקנו חז"ל להפטיר בשלשת השבתות שלפני תשעה באב, שעניינם הוא נבואת הפורענות שהתנבא ירמיה על חורבן העיר ירושלים.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

גם במחיר איבוד הפרנסה

אפילו אם רואה שעל ידי זה שלא יגלה סוד אחרים, יגרם לו הפסד גדול, כגון, שיסלקוהו מעבודתו, ולא יהיה לו אחר כך במה לפרנס את בני ביתו, אף על פי כן אסור, ככל הלאוין שבתורה שמחויב ליתן כל אשר לו, ולא לעבור עליהן.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לחוש ולפעול בשעת צרת החבר

"וידבר ה' אל משה לאמר. נקום נקמת בני ישראל"

מאת המדינים אחר תאסף אל עמיך" (במדבר לא, א-ב)

הנה יש להתבונן ולהבין, מדוע הקב"ה פנה אל משה ואמר לו שהוא זה שיצא למלחמה כנגד המדינים, ולא הקב"ה בעצמו הוא זה שילחם במדינים, כפי שלחם לבדו כנגד העם המצרי בשעתו.

ונראה שמעצם בקשתו של הקב"ה למשה לצאת למלחמה כנגד המדינים, אנו לומדים מוסר השכל גדול.

פעמים רבות כאשר אנשים שומעים על פלוני שהוא שקוע בצרה או בקושי מסוים, הם נאנחים כלאחר יד ואומרים שהקב"ה יעזור לו או מפטירים בשפה רפה - ישועת ה' כהרף עין, אך הם מצידם אינם נוקפים אצבע כדי לעזור לאותו אדם, אלא לפתע פתאום אמונתם מתעצמת בקרבם שהקב"ה אכן יסייע בידי אותו אדם לצאת מבעיותיו.

ואמנם ברי הוא שהקב"ה אכן מסייע ועוזר לבניו ומוציאם מאפילה לאורה, אך אין זה פותר את האדם עצמו מלהושיט יד לחברו ולנסות לחלצו מן הבעיה שבה הוא נתון.

ונראה שהקב"ה חפץ שהאדם יעשה את המעשה הראשון, את הפעולה הראשונית, והוא מצידו ימשיך לסייע בידי האדם, בבחינת (עי' שהש"ר ה, ג) 'פתחו לי פתח כחודו של מחט ואני אפתח לכם פתח כפתחו של אולם'. ובהיות שבני ישראל ערבים זה לזה (שבועות לט, א), על כן אם החבר נקלע לצרה כלשהי ומתייסר בעבודה, הרי שגם לי יש חלק באותו קושי ואף עלי לחוש את כאבו וצערו, וזאת מדין ערבות הדדית הקיימת אצל בני ישראל.

והוא שאמרנו שהקב"ה מצפה מן האדם שיעשה מעשה ולו קטן למען חברו, וכאשר הקב"ה יבחין שהאדם מצידו עשה את שלו וגילה מוכנות ונכונות לעזור לחברו, הקב"ה ישלים את המלאכה, שהרי (אבות ב, טז) 'לא עליך המלאכה לגמור', אך מצד שני (שם) 'ולא אתה בן חורין להיבטל ממנה'.

וכגון זה, בני ישראל באו לחטוא עם בנות מדין משום חסר רוחני שהיה קיים בהם, ולכך הקב"ה רצה שבני ישראל יצאו ללחום כנגד המדינים, דהיינו שיעשו מצידם מעשה לתקן את הפגם שפגמו, ואז הקב"ה מצידו ישלים את המלאכה ויסייע בעדם לגבור ולהצליח במלחמה.

חזק וברוך

מתחזקים באחוה וזוכים לברכה

גם בגני הילדים ביישוב 'בית חורון' רגילים היו לציין בכל שנה את יום ט"ו בשבט באכילת פירות שבעת המינים ושאר פירות שהתברכה בהם ארצנו הקדושה, בסדנאות ובהפעלות יצירתיות שארגנו הגננות.

בשנה זו נפל דבר. אחת הגננות העלתה, בעצת חברתה, רעיון חדשני ומפתיע: במקום סדנאות והפעלות, לערוך 'סעודת אמנים' כללית לכל ילדי הגנים, וכך להרוויח מלבד קיום מנהג אכילת הפירות, גם החדרת מלוא חופניים אמונה בילדים הרכים, ובד בבד לאסוף מאות רבות של זכויות ושל מלאכים טהורים שיהיו מליצי יושר על היישוב ועל עם ישראל כולו.

את הימים שקדמו לחג, ניצלו הגננות כדי ללמד את ילדי הגנים פרק במצוות עניית אמון. הן הסבירו לילדים במילים פשוטות כי עניית 'אמן' חותמת ומשלימה את הברכה, וכי מכל אמון נברא מלאך טהור.

כמו כן הקריאו הגננות לילדים את דברי חז"ל בשבח עניית אמון, ואת השכר המופלא שהבטיחו למקפיד על כך: "פותחין לו שערי גן עדן".

כך, בהגיע היום המיוחל כבר היו הילדים מוכנים ומזומנים לקיים את המצווה, ובשעה היעודה הצטרפו ילדי הגנים יחדיו לסעודת 'אמנים' כיך המלך. במהלך הסעודה ברכו הילדים בשמחה על הפירות מגווונים שהוגשו לפנייהם, וענו זה אחר זה 'אמן' בקול ובכוונה.

זמן קצר לאחר מכן התברר כי המלאכים הטהורים שעלו מאותם אמנים שיצאו מפיות טהורים של כששים גיבורים - ילדי חמד שלא טעמו טעם חטא, עמדו לזכות היישוב כולו, ובשעה המתאימה סוככו על תושביו בכנפיהם וגוננו עליהם מפגע רע וצוקה.

בשעה ארבע אחר הצהריים התפזרו אחרוני הילדים לבתיהם, שמחים ומאושרים על הזכות שנפלה בחלקם ביום זה, לענות עשרות רבות של אמנים ולזכות לחיי העולם הבא.

כיוון שחזאי מזג האוויר התריעו על שלג שעשוי לרדת בימים הקרובים, נחפזו כמה מההורים שנטלו את ילדיהם מהגן אל עבר המכולת השכונתית ששכנה במבנה הצמוד לגני הילדים, כדי לרכוש מצרכים לקראת בוא השלג.

בעוד הילדים והוריהם סובבים בינות למדפים העמוסים, ניצלו שני בני עוולה ישמעאלים את מזג האוויר הסוער ששרר באותו היום, חתכו את גדר היישוב כשכליהם עמוסים בכלי משחית שונים: מסכינים משוננות ועד למטעני חבלה קטנים, וכשחמת רצח על פניהם התקדמו לעבר גן הילדים והמכולת הסמוכה לו.

בדרכם הספיקו לרצוח אישה צעירה שנקרתה בדרכם, הי"ד, ומיד המשיכו ליעדם העיקרי - המכולת השכונתית, שם תכננו לבצע את עיקר זממם.

רגע לפני שעמדו להיכנס למכולת יצאה ממנה אישה מבוגרת כשידיה עמוסות שקיות. פראי האדם מיהרו לפגוע בה בסכינים שבידיהם, אולם באורח נס ופלא, בעודה פצועה ומדממת, היא הצליחה להימלט מפניהם ולהיכנס לתוך מכונת שחלפה בכביש הסמוך ונהגה הבחין במתרחש. היא נסה מהמקום לא לפני שהמחבלים השליכו לעברה מטען נפץ מאולתר שהיה ברשותם, שניפץ את שמשות הרכב אך בדרך מופת לא התפוצץ.

מי היתה אותה האישה? לא אחרת מאחת הגננות שערכו באותו בוקר את סעודת האמנים המרגשת. היא חשה על בשרה כיצד הקיפוח מלאכי האמן הטהורים וגוננו עליה מכל רע.

המחבלים החישו את פעמיהם אל המכולת שהייתה עמוסה באותה שעה בקונים, בילדים ובהוריהם. בתחילה הם השליכו לעברה מטעני נפץ, שגם הם, באורח מופלא ובחסדי שמים, לא התפוצצו, ובהמשך ניסו להיכנס ולפגוע בקונים, אך אז הדף אותם בעל החנות באמצעות עגלת קניות פשוטה - נס בפני עצמו.

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

זכור לטוב

ההוא ויהי דבר ה' אל נתן לאמר לך ואמרת אל עבדי אל דוד וגו' האתה תבנה לי בית לשבתי כי לא ישבתי בבית וגו' כל הענין עד ונאמן ביתך וממלכתך עד עולם לפניך כסאך יהיה נכון עד עולם וגו' וככל החזיון הזה כן דבר נתן אל דוד".

ומכאן אמרו כל הסועד עם חברו אפילו פת במלח או ירק או תמרים או גרוגרות או אפילו טובל עמו בציר, אף על פי שיש לאותו סועד מאה סעודות בכל יום כסעודת שלמה בשעתו, אפילו הכי יחזיק לו טובה לחברו בפניו, לכך נאמר "כי לא ישבתי בבית" וגו'.

כיון ששמע דוד כך, מיד היה בא וישב לו לפני השכינה ושחה מלא קומתו ארצה ואומר; אבי שבשמים יהיה שמך הגדול מבורך לעולם ולעולמי עולמים, ותהא לך קורת רוח מישראל עבדיך בכל מקומות מושבותם על שהגדלתנו ורוממתנו וקדשתנו וקלסתנו וקשרת לנו כתר של דברי תורה מסוף העולם ועד סופו. התורה שעשיתי לפניך, משלך עשיתי. וגמילות חסדים שעשיתי לפניך, משלך עשיתי, ואפילו הכי בשכר תורה שעשיתי קמעא לפניך הקניית לי העולם הזה.

פניו הושיעם באהבתו" וגו'. אין לי אלא צרת ציבור, צרת יחיד מנין, ת"ל (תהלים צ"א) "יקראני ואענהו" וגו'. א"כ למה נאמר "בכל צרתם לו צר", אלא אמר הקדוש ברוך הוא בכל צער וצער שיש לישראל כביכול אני עמהם, שנאמר לו צר. אל תיקרי לו צר אלא לי צר, שנאמר (ישעיה מ"ט) "ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר", לכך נאמר "קומי רני בלילה" וגו'.

מאי שפכי כמים לבך נכח פני ה'?' מכאן אמרו כל תלמיד חכם שיושב וקורא ושונה ועוסק בתורה, הקדוש ברוך הוא יושב כנגדו וקורא ושונה עמו, שכאן נאמר "נכח פני ה'", ולהלן הוא אומר "ויחנו אלה נוכח אלה" וגו' (מ"א כ), מה להלן פניהם של אלו נוכח פניהם של אלו ופניהם של אלו נוכח פניהם של אלו, אף כאן.

דבר אחר, שפכי כמים לבך וגו', ומה תלמוד לומר, אלא לפי שרחמיו של הקדוש ברוך הוא מרובין על ישראל לעולם בין על הרשעים שבהן בין על הצדיקים שבהן, ומנין? תדע לך שכן הוא, צא ולמד מדוד מלך ישראל שמאהבה שאהב אותו ומשמחה ששמח בו שיגר לו דברים ביד נתן הנביא, שנאמר (ש"ב ז) "ויהי בלילה

"קומי רני בלילה לראש אשמורות שפכי כמים לבך נכח פני ד' שאי אליו כפיך על נפש עולליך העטופים ברעב בראש כל חוצות" (איכה ב). ברוך המקום ברוך הוא שרחמיו הם מרובין על ישראל לעולם, אף על פי שסרחו במעשיהם לפני הקדוש ברוך הוא, והקדוש ברוך הוא כועס עליהן, אף על פי כן רחמים שלו עליהם בכל יום תמיד, שנאמר (תהלים פ"ט) "חסדי ה' עולם אשירה לדור ודור אודיע אמונתך בפני".

וכן הוא מפורש בקבלה ע"י ישעיהו הנביא (ישעיה מ"ג) "עם זו יצרתי לי תהלתי יספורו" וגו'. ואומר (שם ס"ג) "חסדי ה' אזכיר תהלות ה' כעל כל אשר גמלנו ה' ורב טוב לבית ישראל אשר גמלם כרחמיו וכרוב חסדיו וגו' בכל צרתם לו צר ומלאך

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

אשה אחת מבנות משפחת אוחיון, סיפרה לנו את המעשה הבא. נורא נוראות:

לאמא שלה לא התקיימו ילדיה, וכל פעם הילדים היו מתים סמוך ללידתם. כאשר נולד הבן השלישי, הלכו לקברו של רבי חיים הגדול זיע"א להתפלל, ושם נדרו נדר: אם הבן הזה יחיה, אזי כשהוא יגיע לגיל שלוש יגזרו את שערותיו ליד הקבר של רבי חיים זיע"א, ואף יעשו סעודת הודיה גדולה.

הבן השלישי הזה אכן נשאר בחיים, אך בהגיעו לגיל שלוש שנים, נשכחה מהם ההבטחה שהבטיחו ליד קברו של הצדיק. בוקר אחד, נשמעו לפתע דפיקות על הדלת. ועל הסף עמד הצדיק רבי חיים פינטו הקטן זיע"א. הוא שאל את בני הבית: האם גרה כאן גברת מויאל? בני הבית השיבו בחיוב.

סבי - כך אמר להם רבי חיים הקטן - רבי חיים פינטו זיע"א, בא אלי בחלום הלילה, ואמר לי לבוא אל הבית הזה, כי כאן נדרו נדר לגזור את שערות הילד השלישי על קברו, ושכחו לעשות כן. לכן הוא מבקש, כי תבואו עוד היום אל קברו לקיים את הנדר שנדרתם, לגזור את שערות הילד ליד קברו. ולא עוד, אלא שרבי חיים הקטן הוסיף ואמר להם: "הבן הזה יחיה יחיה". בכפל לשון.

בני המשפחה נזכרו אכן בנדר שעשו, ועוד באותו יום הלכו אל קברו של רבי חיים הגדול, וגזרו שם את שערותיו של הילד. ואמנם, הבן הזה חי עד היום, זקן, בריא ושלם, ולו משפחה גדולה ועניפה.

ועוד מישועת הצדיקים זכותם תגן עלינו ועל כלל ישראל:

אצל אשה פלונית מפריז נתגלה גידול גדול במוח. היא הרבתה לדרוש ברופאים, וכל הרופאים שבדקו את הממצאים הרפואיים הרימו ידיים. הם אמרו נואש למחלתה הקשה, ואף ידעו לומר לה כי אינם רואים כל מזור למחלתה הנוראה.

אותה אשה לא אמרה נואש. פעם אחת החליטה ללכת אל קברו של רבי חיים פינטו זיע"א ושם לבקש על עצמה. ואמנם, באותו חודש נעלם לגמרי הגידול כלא היה. ולא רק זאת אלא, שלאחר מכן היא וכל בני משפחתה חזרו בתשובה שלימה, והפכו להיות יהודים חרדים ושלמים.